

Tình Yêu Thương Và Luật Pháp

Độc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Gia-cơ 2:1-13; Mác 2:16; Lê-vi Ký 19:17, 18; Rô-ma 13:8-10; Giăng 12:48.*

Câu Gốc: “Sự đoán xét không thương xót kẻ chẳng làm sự thương xót; nhưng sự thương xót thắng sự đoán xét” (Gia-cơ 2:13).

Chúng ta đều biết câu chuyện người Sa-ma-ri như lạnh. Câu hỏi cho mỗi người tín đồ tin Đức Chúa Giê-su là, *chúng ta có áp dụng câu chuyện ấy vào đời sống mình chẳng?* Trên đường đi từ thành Giê-ru-sa-lem đến Giê-ri-cô, một thầy tế lễ (hay một nhà truyền đạo hoặc mục sư), rồi đến một người Lê-vi (hay một tín đồ lâu năm trong đạo), thấy một người bị nằm lầy lết gần chết bên đường. Cả hai người, thầy tế lễ và người dòng Lê-vi đều vừa mới làm xong bổn phận tôn giáo của mình ở thành Giê-ru-sa-lem, nhưng cả hai đều không thấy mình có bổn phận phải giúp người bị nạn nằm ngoắc ngoải bên đường. Thế nên cả hai người cùng tiếp tục con đường mình đi. Cuối cùng, có một người Sa-ma-ri, là một hạng người vừa thờ Đức Chúa Trời mà cũng vừa thờ các thần khác, đi ngang qua. Anh ta động lòng thương người bị nạn, nên anh ngừng lại băng bó vết thương của người ấy, và mang người ấy đến một nhà trọ và trả tiền trước cho chủ quán trọ đặt chăm sóc cho người bị thương kia. Người Sa-ma-ri lại còn hứa với chủ quán trọ là anh ta sẽ trở lại và trả thêm mọi chi phí nào khác nếu tiền anh trả trước không đủ. (Độc câu chuyện này trong Lu-ca 10:30-37).

Đức Chúa Giê-su kể câu chuyện này khi Ngài trả lời câu hỏi của một người luật sư về sự sống đời đời. Thay vì bảo người ấy, “Hãy về và cố gắng nhiều hơn nữa!” Đức Chúa Giê-su đã vẽ một bức tranh diễn tả thế nào là tình thương qua việc làm. Câu chuyện ấy cho chúng ta thấy là tình yêu thương phải có cho cả những người mà chúng ta không thật sự thích. Tuần này chúng ta sẽ học xem ông Gia-cơ nói gì về cái tư tưởng quan trọng này.

Người Mặc Áo Sang Trọng

Xin đọc câu chuyện này. Đây là một sự dạy dỗ cho thấy sự khác biệt. Câu chuyện nói lên một tình cảnh thật đáng tiếc, bởi vì việc này không chỉ xảy ra trong nhà riêng mà ngay tại một nơi mà người ta đến để thờ phượng và học hỏi Lời Chúa (đọc thêm Công Vụ 18:7,8). Trong văn hóa của thời Hy Lạp và La Mã theo chế độ phong kiến, có một vài người thuộc thành phần quyền quý của xã hội thời ấy, khi họ đến nhóm họp với hội thánh, họ muốn được có sự trọng vọng. Vì nếu hội thánh không đối xử với họ theo chức vị cao sang của họ thì đó là một sự xấu hổ cho hội thánh.

Hãy Đọc Mác 2:16 và Lu-ca 11:43. Xã hội thời Đức Chúa Giê-su phải có lối cư xử như thế nào? Những điều này ngược với các tiêu chuẩn của Phúc Âm như thế nào?

Đối với Đức Chúa Trời, chúng ta giàu hay nghèo không phải là một cái tội. Nhưng một trách nhiệm cho đời sống Cơ Đốc của chúng ta ấy là qua cách chúng ta đối đãi người khác như thế nào. Nhất là với những người không cùng tuổi tác, hay mức lượng tài sản, sự học vấn, và cả trong niềm tin hay tôn giáo của họ. Chúng ta thường có nhiều sự kính trọng đối với những người mà chúng ta biết họ có chức vị cao sang hơn chúng ta; và chúng ta dễ xem thường những người không cùng giai cấp với mình. Nói rằng chúng ta có thể đối xử mỗi người như nhau thì dễ, nhưng thật sự chúng ta rất dễ vấp phạm lỗi lầm không đối xử mọi người ngang hàng nhau. Khi chúng ta không có cùng lối suy nghĩ và thái độ như xã hội quanh mình, chúng ta có thể gặp khó khăn. Nhưng mỗi người chúng ta phải luôn nhớ rằng Đức Chúa Trời đã kêu gọi chúng ta, nếu cần, phải khác với xã hội và truyền thống (đọc Rô-ma 12:2).

Chúng ta phải đối diện với sự thật: Có thể chúng ta không đến nỗi như trong các hoàn cảnh mà ông Gia-cơ đã diễn tả. Nhưng có phải bản chất con người rất dễ trọng người này mà coi thường người khác không? Làm thế nào để chúng ta ý thức được cái tính không hay ấy trong lòng mình và tìm cách sửa đổi mình?

Giai Cấp Xã Hội

Một sự thật mà chúng ta thấy trên đời này. Tại các cộng đồng khá giả về mặt kinh tế, là nơi mà người ta thấy thỏa lòng vì đời sống mình thảnh thơi và đầy đủ, người ta không thấy cần Chúa nhiều như những cộng đồng nghèo và có nhiều thử thách. Đạo Chúa thường phát triển mạnh mẽ ở những nơi mà con người khao khát tìm cầu một niềm hy vọng.

Hãy Đọc Gia-cơ 2:5, 6. Qua hai câu này ông Gia-cơ đã khai triển những điều ông đã ghi trong bốn câu đầu của đoạn 2 như thế nào?

Đọc qua hai câu 5 và 6 chúng ta có thể thấy dường như có một vấn đề nghiêm trọng trong hội thánh giữa vòng các tín hữu giàu có và các tín hữu nghèo khó. Đức Chúa Trời đã chọn những người nghèo nào mà có được sự “giàu có của đức tin”. Và người giàu thì lại dùng sự giàu có mình để làm người nghèo phải chịu nhiều điều đắng cay. Vấn đề người giàu lợi dụng và hà hiếp người nghèo xảy ra rất thường xuyên trong thời ông Gia-cơ. Và tệ hại hơn nữa, luật pháp của người La-Mã thời ấy bảo vệ người giàu nhiều hơn là bảo vệ người nghèo.

“Người nghèo không có quyền mang người thuộc giai cấp cao trọng ra tòa hay buộc tội họ. Và luật pháp hành xử người nghèo nặng hơn việc hành xử người có tiền hoặc có phẩm tước.” – phỏng trích Craig S. Keener, *Chú Thích Bối Cảnh Lịch Sử Kinh Thánh: Thời Tân Ước* (Nhà xuất bản Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1993) trang 695.

Hãy Đọc Gia-cơ 2:7. Điểm quan trọng nào mà ông Gia-cơ đã mang ra để nói về ảnh hưởng của các hành vi không hay này?

Người giàu với các hành vi xấu đã làm nhơ danh Đức Chúa Giê-su. Hành vi xấu đã tự nó là xấu. Nhưng nó còn tồi tệ hơn khi người ta lạm dụng danh Chúa để làm hành vi xấu! Và còn tệ hơn nữa khi những kẻ, dùng danh nghĩa của Đức Chúa Giê-su, để dùng sự giàu có và quyền lực của họ để lợi dụng những người trong hội thánh. Điều này đưa đến những sự tranh cãi và chia rẽ. Bởi vậy mỗi tín hữu hãy cẩn thận trong hành vi và lời nói của mình, thế nào cho đúng với “danh tốt” của Đức Chúa Giê-su Christ, Chúa chúng ta.

Yêu Người Lân Cận

Hãy Đọc Gia-cơ 2:8, 9 và cũng hãy đọc Lê-vi Ký 19:17, 18 và Ma-thi-ơ 5:43-45. Sứ điệp quan trọng nào dạy chúng ta trong các câu này?

Ông Gia-cơ gọi luật pháp của Đức Chúa Trời là “vương luật” hay là “luật của vua” (Gia-cơ 2:8, Bản Dịch Mới). Bởi vì đây là luật của “Vua của Muôn Vua” (Khải Huyền 19:16). Luật của Nước Thiên Đàng đã được Đức Chúa Giê-su giải thích rõ ràng trong Bài Giảng Trên Núi (Ma-thi-ơ 5-7). Chín phước lành đầu của Bài Giảng nói về sự yêu thương đối với người chung quanh mình (Ma-thi-ơ 5:3-11).

Những lời Đức Chúa Giê-su nói trong Ma-thi-ơ 5:43 cho thấy sách Lê-vi Ký 19:18 đã được người ta hiểu như thế nào trong thời ấy. Chẳng hạn, Đức Chúa Giê-su phán rằng trong Lê-vi-Ký không cho phép người ta được ghét anh em của mình (câu 17) hay là giữ lòng cay đắng với một người cùng chủng tộc với mình.

Nhiều người thời ấy diễn dịch các câu này và cho rằng họ có quyền thù ghét những kẻ không phải là người Do Thái. Chúng ta biết cách suy nghĩ ấy có trong vòng một số người Do Thái quá khích của thời xưa.

“Tội lỗi là điều nguy hiểm nhất của mọi sự gian ác. Là con cái Chúa chúng ta có trách nhiệm phải có lòng thương xót những kẻ phạm tội và phải giúp họ. Có rất nhiều người ngoài kia đang vấp phạm và họ cảm thấy xấu hổ vì tội lỗi và sự ngu dại của họ. Họ khao khát được nghe những lời khuyên bảo để nâng đỡ họ. Lòng họ nặng nề vì nghĩ tới những vi phạm của họ đến độ họ mất đi niềm hy vọng. Chúng ta không thể nào bỏ quên những linh hồn ấy. Nếu chúng ta là Cơ Đốc nhân thật, chúng ta không thể nào bước ngang qua những linh hồn vấp ngã và không màng đến họ. Chúng ta không thể tránh xa những người đang cần chúng ta hơn hết thảy. Khi chúng ta thấy những con người sa lầy hoặc đang thống khổ vì bị tội lỗi hành hạ, chúng ta không thể nào nói rằng, “đó chẳng phải là chuyện tôi phải lo.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Hy Vọng Muôn Đời*, trang 504 của nguyên bản Anh ngữ.

Đời sống của Đức Chúa Giê-su là thí dụ hùng hồn mà chúng ta có thể thấy được về một tình yêu thương vô vị kỷ cho những kẻ chẳng xứng đáng được yêu và cũng chẳng yêu ta lại. Làm sao chúng ta có thể tập cho mình yêu được những hạng người ấy? Tại sao chỉ có sự hiến thân và quên mình trọn vẹn mới là lời đáp cho câu hỏi ấy?

Toàn Thể Luật Pháp

Hãy Đọc Gia-cơ 2:10, 11. Bây giờ xin đọc bảng liệt kê dưới đây để xem điều gì là “toàn thể hay hết thảy luật pháp,” “luật pháp của tình yêu thương” hay cả hai.

	Toàn Luật Pháp	Luật Pháp của Yêu Thương
Ma-thi-ơ 5:18, 19		
Ma-thi-ơ 22:36-40		
Rô-ma 13:8-10		
Ga-la-ti 3:10		
Ga-la-ti 5:3		
Ga-la-ti 5:14		

Có người hỏi Đức Chúa Giê-su rằng luật nào là quan trọng hơn hết (Ma-thi-ơ 22:36). Đây là một câu hỏi có dụng ý để bắt bẻ hoặc vu cáo Đức Chúa Giê-su. Đức Chúa Giê-su dường như ủng hộ từng chấm (phần nhỏ nhất của cách viết chữ Hê-bơ-rơ), từng nét của điều răn cũng rất quan trọng (Ma-thi-ơ 5:18). Nhưng Ngài cũng dạy rằng yêu Chúa tức là yêu thương những người quanh mình, và đó là luật pháp quan trọng nhất vì là luật pháp tóm tắt hết thảy mọi điều răn.

Đức Chúa Giê-su cũng dạy rằng sự vâng phục không thể nào chỉ là vâng phục trống không. Mà sự vâng phục Đức Chúa Trời phải được thực hành trong đời sống mỗi cá nhân. Bằng không thì sự vâng phục cũng vô nghĩa. Chẳng hạn, nếu tôi dâng hiến và hoàn trả phần mười vì tôi sợ mình bị chết mất nếu không dâng, thì sự dâng hiến hay hoàn trả phần mười của tôi là vô nghĩa và vô ích. Nhưng nếu tôi làm các điều ấy vì tôi cảm kích và tri ân những gì Đức Chúa Trời đã ban cho tôi, thì sự dâng hiến của tôi đã thể hiện được mối tương quan giữa tôi với Chúa.

Sự vâng phục bạn có với Chúa đến từ lòng yêu mến Chúa và yêu thương con người đồng loại là bao nhiêu? Và bao nhiêu là đến từ cảm nghĩ rằng, mình phải làm và làm cho xong bổn phận? Có thể nào một người bạn chẳng yêu hay cũng không ưa cần sự giúp đỡ và bạn giúp họ bởi vì bạn biết đó là điều mình phải làm. Trong trường hợp ấy, có gì sai không?

Xét Đoán Bởi Luật Pháp

Xin Cùng nhau đọc Gia-cơ 2:12, 13. Xin cũng đọc Giăng 12:18; Rô-ma 2:12, 13; 2 Cô-rinh-tô 5:10; Khải Huyền 20:12, 13. Các câu này dạy gì về sự đoán xét?

Không gì rõ ràng hơn về sự dạy dỗ rằng chúng ta, hết thảy sẽ bị xét xử bởi luật pháp. Sự xét xử này dựa trên những gì chúng ta đã làm, dầu điều tốt hay điều xấu đều được mang ra để xét xử con người của chúng ta. Nhưng đồng thời Kinh Thánh cũng khẳng định rằng, nhờ vào đức tin chúng ta đặt nơi Đức Chúa Giê-su, chúng ta được sự công bình và trong sạch của Ngài che phủ mình (Chúa choàng áo công bình của Ngài trên người chúng ta).

Quyền năng Chúa phủ che chúng ta qua hai phần: Sự tha tội (làm cho chúng ta được xem là công bình) và sự vâng phục (làm cho chúng ta nên thánh khiết). “Anh em đã nhận Đức Chúa Giê-su thế nào, thì hãy bước đi trong Ngài thế ấy” (Cô-lô-se 2:6); “Vả, anh em thấy đều chịu phép báp têm trong Đấng Christ, đều mặc lấy Đấng Christ vậy.” (Ga-la-ti 3:27).

Chúng ta cũng đã từng nghe là chúng ta sẽ chịu sự xét đoán không chỉ trong những điều mình làm, mà cả những điều chúng ta không làm. Nhiều người nghe điều này thì lấy làm nhụt chí vì không biết làm sao mình phải làm tất cả thật nhiều điều lành. Lời dạy này không phải là vậy, bèn là có những lúc điều lành cần phải làm mà chúng ta tránh không làm và sự thụ động của chúng ta mang lại hậu quả tai hại. Chúng ta cũng để ý trong phần đầu của câu 13, ông Gia-cơ nói, “sự đoán xét sẽ chẳng thương xót những kẻ không làm sự thương xót”. Một lần nữa, ông Gia-cơ muốn chúng ta phải cẩn thận về mối tương quan chúng ta có đối với tha nhân. Sự nhân từ mà Đức Chúa Trời có cho chúng ta tùy nơi hành động của lòng nhân từ chúng ta có cho người khác.

Chúng ta không phải ưu tư và cảm thấy vô vọng khi nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ hoàn hảo để nhận lãnh sự nhân từ và thương xót của Đức Chúa Trời. Chúng ta vẫn luôn có thể trông cậy vào sự công bình của Đức Chúa Giê-su. Lòng yêu mến Chúa của chúng ta, là Đấng đã cứu chúng ta qua sự công bình của Ngài sẽ thúc đẩy chúng ta làm mọi điều mà Ngài muốn chúng ta làm.

Bạn có nhớ đã có lần nào hay điều gì mà bạn làm quá sai bậy đến nỗi bạn phải bị trừng phạt? Nhưng thay vào đó, bạn đã được thương xót và tha thứ? Bạn có nhớ lòng bạn đã có cảm giác nào? Bạn nghĩ bạn cần làm gì để nhớ lại cái cảm giác ấy khi người khác làm điều gì sai bậy?

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Qua Đấng Cơ Đốc, Công lý có thể tha thứ một tội nhân mà không cần phải sửa đổi dù một chấm hay một nét của sự vinh hiển và thánh khiết của Luật pháp.” – phỏng trích Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary* (Bình Giải Kinh Thánh của Cơ Đốc Phục Lâm), bộ 7, trang 936.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Ông Ghandi đã tóm tắt sự suy nghĩ của nhiều người khi ông nói, “Tôi thích Đấng Cơ Đốc của quý vị, nhưng tôi không thích Cơ Đốc nhân của quý vị.” Lời ông nói có hợp lý không? Rất dễ cho chúng ta nhìn quanh vào hành động của những người khác đã làm dưới danh nghĩa của Đấng Christ. Nhưng tại sao chính chúng ta phải tự nhìn vào cá nhân mình và những gì mình đã làm qua danh nghĩa của Đức Chúa Giê-su? Chúng ta cho người chung quanh thấy Ngài như thế nào?
- 2 Hội thánh địa phương của bạn có phải là một nơi mà người ta đến, họ cảm thấy được kính trọng và quan trọng, cho dầu họ là thành phần nào không? Nếu không, bạn nghĩ bạn có thể làm gì để thay đổi?
- 3 Có những phong tục hay truyền thống nào trong xã hội của bạn mà không đúng theo với tiêu chuẩn của Kinh Thánh? Có những tập tục nào bạn biết rõ ràng không hợp với Kinh Thánh? Có những tập tục nào bạn không chắc có hợp với Kinh Thánh hay không? Sau khi đã nhận thức các điều ấy, bạn nghĩ bạn có thể thay đổi chúng như thế nào để chúng thật sự biểu lộ tiêu chuẩn của tin lành và cho người khác thấy rằng Đức Chúa Giê-su ban cho chúng ta một cách sống tốt đẹp hơn?
- 4 “Bày tỏ lòng thương xót hơn là đoán xét” (Gia-cơ 2:13). Điều ấy có nghĩa gì trong đời sống mỗi ngày của chúng ta nhất là khi chúng ta phải đối xử với những người không tử tế hay làm điều hung ác với mình? Làm thế nào để chúng ta có sự cân bằng trong cách xử thế của mình?